

עפ"ג 49136/12/20 - מדינת ישראל נגד רוג'ה אלמור

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 49136-12-20 מדינת ישראל נ' אלמור(עציר)

בפני	כבוד השופט ליפשיץ
	כבוד השופטת ציגלר
	כבוד השופט מנדלבוים
המערערת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	רוג'ה אלמור (עציר)

פסק דין

כללי

1. ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על המשיב בת"פ (שלום חיפה) 52668-07-20 ביום 10.12.20, על ידי כב' השופטת הבכירה אורית קנטור. על המשיב נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי בן 9 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע וכן פיצוי בסך 7,500 ₪.

כתב האישום המתוקן וההליך בבית המשפט קמא

2. המשיב, יליד 1992 ותושב חיפה, הורשע ביום 1.12.20 על יסוד הודייתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו ריבוי מעשים של **סחיטה באיומים**, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**). הודיית המשיב הייתה במסגרת הסדר טיעון, טרם החלה שמיעת הראיות.

3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בין המשיב לבין ג', אמו ואביו של ג' (ילידי 1948 ו 1946 בהתאמה; להלן: **המתלוננים**) קיימת היכרות מזה כ 4 שנים. במהלך כ 4 שנים עובר למועד הגשת כתב האישום המשיב נפגש עם המתלוננים וג' בתדירות משתנה, כאשר במהלך פגישות אלה המשיב קיבל מהם מאות אלפי שקלים בתמורה למוצר שטיבו לא פורט, אותו סיפק לג'. כחודשיים עובר ליום 1.6.20 ג' עזב את הבית, ומשלב זה ואילך המשיב יצר קשר טלפוני עם המתלוננים במספר רב של הזדמנויות וטען כי בנם ג' חב חוב כספי בסך 78,000 ₪ לגורמים עבריינים. המשיב דרש את תשלום החוב ואיים על המתלוננים ועל ג' שיפגע בגופם וברכושם, במטרה להניעם לשלם לו את החוב.

החל מיום 26.5.20 המתלוננת החלה להקליט את שיחות האיומים שנערכו בינה לבין המשיב. המשך כתב האישום המתוקן תיאר מספר שיחות איום שנערכו בין המשיב לבין המתלוננת. נביא להלן חלק מהשיחות שתוארו בו.

בשיחה שהתקיימה ביום 26.5.20 בשעה 13:13 המתלוננת אמרה למשיב שאין באפשרותה לשלם את החוב. בתגובה, המשיב איים עליה באומרו כי העבריינים רוצים את מספר הפלאפון של המתלוננת כדי להגיע אליהם, וטען בפניה כי הוא "רק" נקלע לסיפור ומטרתו "לעזור" למתלוננת. המתלוננת הסבירה כי הבנק אישר לה סכום של 20,000 ₪ בלבד, אך המשיב השיב לה כי העבריינים אינם מוכנים לקבל כתשלום ראשון סכום הפחות מ 40,000 ₪. כשהמתלוננת הסבירה שאין באפשרותה לשלם את הסכום האמור, המשיב איים עליה בכך שאמר לה שלא צריך את הכסף, שיקחו את בנה ג' ואף שהיכו את המשיב עצמו בגללה.

בשיחה נוספת מיום 26.5.20, בשעה 16:47, המשיב התקשר למתלוננת ואמר שיגיע לביתה כדי שתראה את השבר שגרמו לו העבריינים, לאחר שבשיחה מוקדמת יותר אמר לה כי כאשר העבריינים שמעו שהמתלוננת יכולה להעביר להם רק 20,000 ₪ הם היכו אותו. המשיב חזר ודרש 40,000 ₪ במזומן ובנוסף דרש גם המחאות בנקאיות. המתלוננת סירבה לדרישת המשיב.

בשיחה נוספת מיום 26.5.20 בשעה 20:26 המשיב חזר והתקשר למתלוננת, אמר שהוא מחוץ לביתה ואיים עליה בכך שאמר לה שתצא ותראה את החבלות שגרמו לו העבריינים. עוד אמר לה כי כל מעשיו הם למענם ולטובתם. המתלוננת השיבה שהיא מוכנה לשלם כסף רק לו, בהעברה בנקאית ותוך עריכת הסכם כתוב, וכי היא לא קשורה לעבריינים. בהמשך השיחה המשיב איים על המתלוננת בכך שאמר שהעבריינים הם ממשפחת חרירי וטען בפניה שוב כי העבריינים מכים אותו בשל החוב שבנה חב להם ובשל ידיעתם כי המשיב מכיר את ג'. כאשר המתלוננת השיבה כי תהיה מוכנה להעביר כסף בהעברה בנקאית בלבד, המשיב איים עליה שוב באומרו **"תסתדרו ביניכם, אנשים רוצים לשרוף לכם את הבית, את המכוניות"**, והוסיף כי אותם אנשים חוזרים אליו, רוצים לירות בראשו, ואמר כי **"אם מישהו ירה לי בראש אתם תשלמו מיליון"**. כאשר המתלוננת חזרה שאין ברשותה הסכום האמור, המשיב איים עליה בכך שאמר שלסכום החוב יתווסף קנס וכי **"ישברו אותו אנשים"**. עוד אמר המשיב למתלוננת כי הוא מוסר לעבריינים את מספר הטלפון שלה במטרה להניע את המתלוננת לשלם את החוב.

בשיחה נוספת שהתקיימה בתאריך 28.5.20 בשעה 12:00 המשיב אמר למתלוננת שהעבריינים מתקשרים אליו משעות הבוקר. המתלוננת חזרה ואמרה שאין באפשרותה להעביר את הכסף אך המשיב איים עליה באומרו **"בא לי להיכנס עליכם בית סוהר, בא לי להיכנס"**.

בשיחה שהתקיימה בתאריך 31.5.20 בשעה 15:33 המתלוננת אמרה למשיב כי אין באפשרותה לשלם את החוב מאחר וקיבלה תשובה שלילית מהבנק. המשיב בתגובה דרש ממנה שתיתן את רכבה כתשלום על חשבון החוב. בהמשך, המשיב איים על המתלוננת באומרו כי הוא לא רוצה את הכסף ושימצא את בנה. בשיחה שהתקיימה בהמשך אותו יום בשעה 17:03 המשיב אמר למתלוננת, בין היתר, כי סכום החוב הוא כעת 84,000 ₪. לשאלת המתלוננת מדוע סכום החוב גדל, השיב המשיב כי כך מסרו לו העבריינים, ואיים על המתלוננת באומרו כי מדובר ב**"אנשים ש.. אם אני אשלח אותם אליך זה לא טוב"**, **"אנשים גדולים, אנשים מפגרים, אנשים זבל אם שמעת כתבות תיכנסו באינטרנט תרשמי"**, תוך שסירב לומר לה מיהם העבריינים ודרש ממנה את רכבה כדי **"להשתיק אותם"**. משסירבה המתלוננת, המשיב איים עליה באומרו כי יעביר לעבריינים את הכתובת ומספרי הטלפון של המתלוננת.

בשיחה שהתקיימה בתאריך 1.6.20 בשעה 12:36, המשיב אמר למתלוננת כי אתמול הוא "מכר" את החוב, נשאר עוד

6 ימים לתשלום וכי נתן לעבריינים את כתובתה ואת מספר הטלפון שלה. עוד אמר כי הוא מסר לעבריינים שהמתלוננת מחזיקה בבעלותה רכב מסוג יגואר, והוסיף ואמר למתלוננת כי "אם קורה משהו אני לא אשם בכלום, שתביני".

4. המשיב הורשע כאמור על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן לעיל, כאשר לא הייתה הסכמה עונשית וכל צד טען באופן חופשי.

5. המערערת הדגישה בטיעוניה לעונש בבית המשפט קמא את חומרת מעשיו של המשיב, והפנתה לכך כי מדובר בעשרות שיחות בעלות אופי מאיים שהפנה המשיב כלפי המתלוננים, שני אזרחים מבוגרים, נורמטיביים, שהאיומים גרמו להם לבהלה רבה, ללחץ והפכו את שגרת חייהם לסיוט מתמשך.

בהקשר האחרון הוגש לבית המשפט קמא תצהיר מטעם המתלוננת מיום 30.11.20, בו תיארה את שגרת חיי בני הזוג בצל האיומים וההשלכות הקשות שהיו לשיחות הסחיטה עליהם. לאחר שהמערערת הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ולפסיקה מטעמה, היא עתרה למתחם ענישה בין 24 ל 48 חודשי מאסר בפועל. בגדרי מתחם זה, עתרה המערערת לעונש ברף העליון של המתחם, בהפנותה, בין היתר, לעברו הפלילי של המשיב שכולל 3 הרשעות קודמות בעבירות מתחום הסמים שבגין אחת מהן הוא אף נדון ל 7 חודשי מאסר בפועל.

6. מנגד, הסנגור בטיעונו לעונש ביקש לדחות את המתחם שהוצע על ידי המאשימה, טען כי מתחם זה לא משקף את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים והפנה בהקשר זה לפסיקה מטעמו. הסנגור הדגיש, בין היתר, כי חלקים רבים בכתב האישום המתוקן נותרו "עמומים" והדבר צריך להוביל למסקנות לטובת מרשו. כך, נטען שבשלב מסוים של הקשר ביניהם, ג' - בנם של המתלוננים, נותר חייב סכום כסף לאחרים והמשיב אכן פעל לגביית החוב עבור האחרים והוא עצמו הוכה על רקע חוב זה. [נעיר בהקשר האחרון כי מדובר בטיעון שהוא מעבר לעובדות כתב האישום, אך מעבר לכך - חרף שאלת בית המשפט קמא באם יש למשיב תיעוד כלשהו על פגיעות בו, לא הוגש כזה].

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הסנגור הדגיש כי מדובר במשיב בעל נסיבות אישיות מורכבות על רקע ילדות קשה, וכן ביקש לזקוף לזכותו את הודאתו במעשים בשלב מוקדם של ההליך. עוד נפנה לכך כי במסגרת ראיות המשיב לעונש העידו בת זוגו ואמו.

7. בגזר דינו, עמד בית המשפט קמא על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשי המשיב והם האוטונומיה והרצון החופשי וכן הפגיעה בתחושת הביטחון. בית המשפט קמא קבע כי מעשי המשיב היו מסכת איומים שנמשכה כחודשיים, שמטרתם הייתה להניע את המתלוננים לשלם למשיב עבור חובו של בנם לעבריינים, כאשר המשיב הציג עצמו כמי שפועל בשם אותם גורמים עבריינים. מדובר במסכת שיחות אינטנסיבית, כמעט מידי יום ולעיתים מספר פעמים ביום, כאשר בכל אלה המשיב פעל לבדו והיה המבצע היחיד של העבירות. לצד זאת, צוין כי לשיחות הסחיטה והאיומים לא נלוותה עבירת אלימות בפועל.

לאחר הפניה לפסיקה (שלחלקה נתייחס בפרק הדין והמסקנות), נקבע מתחם הענישה בין 6 ל 18 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנה בית המשפט קמא להודיית הנאשם בהזדמנות הראשונה ולחסכון בזמן השיפוט; לכך שעברו הפלילי של הנאשם לא כולל עבירות אלימות או רכוש; לכך שהמשיב שהה אותה עת במעצר עד תום ההליכים כ 5 חודשים. נקבע, כי במכלול השיקולים, ו"על אף חומרת מעשיו והכיעור הגלום בהם כלפי המתלוננים" (פס' 20), יש לאמץ את הרף התחתון של המתחם, ועל המשיב הושתו העונשים שצוינו בסעיף 1 לעיל.

הודעת הערעור וטיעוני הצדדים

8. המערערת השיגה כנגד קולת העונש וטענה כי נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, הפגיעה בערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירה, ומידת הפגיעה במתלוננים, שגה בית המשפט קמא עת הסתפק בהטלת עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בלבד. נטען, כי מתחם הענישה שנקבע - בין 6 ל 18 חודשי מאסר בפועל - נמוך באופן משמעותי מהמתחם ההולם את מעשיו של המשיב ואת הכיעור הגלום בהם, ואינו מתחשב במדיניות הענישה הנוהגת.

זאת ועוד, נטען כי שגה בית המשפט קמא עת הטיל על המשיב עונש המצוי ברף התחתון של המתחם תוך שניתן משקל מופרז לנסיבותיו האישיות. להעמדת העונש על הרף התחתון אף לא היתה הצדקה בשים לב לעברו הפלילי של המשיב (3 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2017 שבאחת מהן הוא נדון ל 7 חודשי מאסר בפועל); מהעובדה שהמשיב לא פעל לפצות את המתלוננים; וכן משום שלא הובאה כל המלצה טיפולית בעניינו (לא הוגש תסקיר). לאור האמור נטען כי יש להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא, לאמץ את מתחם העונש לו עתרה המערערת ולהחמיר בעונשו של המשיב.

9. בא כוח המשיב, מטבע הדברים, ביקש לדחות את הערעור וסמך ידיו על גזר דינו של בית המשפט קמא, תוך שהפנה לכלל טיעוניו שנטענו בבית המשפט קמא בהדגישו כי הודיית המשיב באה לאחר מספר ישיבות במסגרת ימי מוקד בהן לובנו מספר סוגיות שהיו במחלוקת עד שנכרת הסדר הטיעון, כך שגם אם על פני הדברים העונש שהוטל על מרשו לא מחמיר, הוא משקף את הקשיים הראייתיים והאחרים שהיו בתיק ומאזן נכונה את כלל השיקולים הרלוונטיים.

זאת ועוד, בא כוח המשיב מיקד את טיעוניו בכך שהעונש ה"סופי" - 6 חודשי מאסר בפועל - עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, והגיש אסופת פסיקה לתמיכה בטענותיו. בהקשר האחרון הודגשה ההלכה ולפיה התערבות ערכאת הערעור בעונש תיעשה במשורה, ולכן יש לדחות את הערעור אף אם ימצא כי העונש שהוטל מקל במידת מה.

דין ומסקנות

10. אכן, נקודת המוצא לדיונו היא כי אין זה מתפקידה של ערכאת הערעור לגזור מחדש את העונש אלא לבחון את סבירותו ולהתערב במקום בהם הוא סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ע"פ 2564/19 **אזברגה נ' מדינת ישראל**, פס' 10 (18.7.19); ע"פ 2375/15 **מדינת ישראל נ' נס** (22.2.18)). בשים לב לאמור לעיל, נציין כי לאחר שבחנו ושקלנו את כלל טיעוני הצדדים, הגענו למסקנה כי מדובר באחד מאותם מקרים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור בעונש שהוטל על ידי בית המשפט קמא.

11. לא יכול להיות חולק אודות חומרת מעשי המשיב. כחודשיים עובר ליום 1.6.20 המשיב יצר קשר עם המתלוננים במספר רב של הזדמנויות וטען בפניהם כי בנם חייב לעבריינים סכום של 78,000 ₪. כדי להניע את המתלוננים לשלם את החוב, הוא הפעיל על המתלוננת לחץ הולך וגובר ואיים עליה, בין היתר באומרו כי עבריינים "ממשפחת

חרירי" יגיעו לביתה; כי עבריינים "ייקחו" את בנה; כי אם לא תשלם את החוב יתווסף לו "קנס" (ואכן בהמשך טען בפניה כי סכום החוב תפח ל 84,000 ₪); כי "בא לו להיכנס עליהם לבית הסוהר", ועוד. בפחדה מהמשיב המתלוננת אמרה לו כי היא מוכנה לשלם לו חלק מהסכום, תוך עריכת הסכם כתוב, אולם המשיב דחה את הצעתה ואף דרש ממנה במספר הזדמנויות למסור רכב שבבעלות המתלוננת על חשבון החוב.

12. מדובר במסכת אינטנסיבית של שיחות מאיימות במשך כחודשיים, שמטרתן לסחוט מהמתלוננת סכומי כסף באמצעות הטלת אימה ופחד. האלימות המילולית היתה ברף גבוה ולא ניתן שלא להפנות לפער הכוחות בין המשיב, בן כ 28 שנים, לבין המתלוננת - בני זוג בשנות ה 70 לחייהם.

על הלחץ הנפשי והנזקים שנגרמו למתלוננת ניתן ללמוד מתצהיר נפגעת העבירה, במסגרתו מסרה כי מעשי המשיב שיבשו את שגרת חייהם, גרמו להם לחרדות ולשימוש מוגבר בתרופות, לחוסר שינה ועוד. המתלוננת מסרה כי בעלה אף הפסיק לעבוד מחשש לביטחון, הפסיק לנהוג והשתמש רק במוניות. המתלוננת הוסיפה כי היא ובעלה נמנעו מלפגוש את משפחתם כדי לא לסכן גם אותם ותיארה באופן כללי את התקופה בה היו נתונים לאיומי המשיב כ"**מציאות הזויה, פוגענית והרסנית שמעולם לא חוונו. אני לא מאחלת לאיש חוויה כזאת. ההתמודדות הקשה והפחד עדיין נוכחים וניכרים בחיינו - כלכלית, נפשית וגופנית**".

13. עיון בגזר דינו של בית המשפט קמא מעלה כי הוזכרה בו פסיקה לצורך קביעת המתחם. גם בא כוח המשיב הפנה בטיעונו לפנינו לפסיקה ענפה כדי להצביע על מדיניות ענישה נהגת וטען כי העונש שהוטל על המשיב סביר ולא חורג ממדיניות הענישה במקרים דומים.

בטרם נפנה לבחון את הפסיקה אליה הפנו הצדדים והפסיקה שאוזכרה בגזר דינו של בית המשפט קמא, נזכיר כי אין בהכרח זהות בין מתחם העונש ההולם לבין מדיניות הענישה הנהוגת. מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ומדיניות הענישה בעבירה מסוימת היא רק אחד מהשיקולים (ור' ע"פ 1944/20 **מדינת ישראל נ' אמארה**, 2.9.20 בפס' 10; ע"פ 322/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפס' 5 (9.10.16)).

ובהקשר לענייננו - נקבע לא אחת כי מדיניות הענישה כלפי מי שהשתמש באמצעי איום או אלימות כדי לסחוט כספים מאחרים, היא להחמרה. עמד על כך, בין היתר, כב' השופט י' דנציגר בע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל** (20.9.15), בקבעו כי:

"סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה [...]. מסכת האיומים שאותה מפעיל הסוחט כלפי הנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט 'קשר של שתוקה' אשר יקשה עליו להתלונן. מדיניות ענישה מחמירה עשויה לסייע בשבירת קשר השתוקה. יש בכוחה לתמרץ את הנסחט להתלונן ולהרתיע את הסוחט".

14. מטבע הדברים, מדיניות הענישה בעבירת הסחיטה באיומים אינה אחידה ונגזרת מנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה ומקרה. כך, יש רלוונטיות למשך הזמן בו מתבצעת הסחיטה ואופייה, לפערי הכוחות בין הסוחט לנסחט, ועוד נתונים שונים ורבים המבחינים בין מקרה למשנהו. כמו כן יש להבחין - בבחננו את מדיניות הענישה - באם מדובר בעבירה לפי סעיף 428 רישא (סמכות בימ"ש שלום) או סיפא (סמכות בימ"ש מחוזי). בשים לב לאמור לעיל, מצאנו כי קיים קושי ללמוד מהפסיקה שאוזכרה בגזר דינו של בית המשפט קמא לענייננו - כך, בת"פ (מחוזי חיפה) 60668-06-13 **מדינת ישראל נ' ליאור יוחנן ואח'**, הפנה בית המשפט קמא לכך כי שני נאשמים הורשעו בסיוע לסחיטה באיומים והוטלו עליהם עונשים מקלים יחסית - על האחד 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועל האחר מאסר על תנאי, אך נקבע שמעשיהם היו ברף הנמוך של עבירת הסחיטה באיומים. עם זאת, היה מקום על פני הדברים להוסיף ולהפנות לכך כי בפרשה הואשמו מעורבים נוספים והעיקרי בהם נדון ל 32 חודשי מאסר בפועל. גם בת"פ (מחוזי חיפה) 5730-04-14 **מדינת ישראל נ' סביחאת** (30.7.14) אליו הפנה בית המשפט קמא וקשור לפרשה לעיל (ליאור יוחנן), נדון הנאשם נדון ל 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, תוך שנקבע כי מדובר באירוע חד פעמי ונקודתי ברף חומרה שאינו גבוה.

בנוסף, הפנה בית המשפט קמא לשני הליכים שנדונו בפניו (ת"פ (שלום חיפה) 34300-07-13 **מדינת ישראל נ' אבו כליב ואח';** ת"פ (שלום חיפה) 47731-10-14 **מדינת ישראל נ' שאולוב ואח'** וציין כי לא הוגשו בנדון ערעורים על קולת העונש. ואולם, אף מבלי להיכנס לעובי הקורה בנוגע לכל אחד מאותם הליכים, איננו סבורים כי אי-הגשת ערעור משמשת כקריטריון בלעדי, או שיש בה להשליך לעניין המקרה שבפנינו.

15. בכפוף להערוותינו לעיל, נפנה לפסיקה שגם אם נסיבותיה מעט חמורות או קלות יותר, ניתן ללמוד ממנה לענייננו -

בע"פ 18/20 **זועבי נ' מדינת ישראל** (20.8.20), סחט המערער את המתלונן על רקע חוב (ע"ס 120,000 ש"ח) של האחרון לאדם אחר. בגין כך הוא הורשע בסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק. מעשיו כללו איומים על המתלונן במספר דרכים, לרבות בשיחת טלפון באומרו למתלונן כי אם לא ישלם "יוריד אותו מהג'יפ ויקח לו את הג'יפ". בשיחה נוספת אמר לו "אתה לא יודע מי אני". בעקבות האיומים מסר המתלונן למערער למעלה מ 13,000 ₪ במזומן ו 45,000 ₪ בשיקים. נקבע בערכאה הדיונית כי מתחם בין 12 ל 30 חודשי מאסר בפועל והוא נדון ל 12 חודשי מאסר בפועל (הודה, תסקיר חיובי ועבר שאינו מכביד). בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שנקבע כי: **"עבירת הסחיטה באיומים היא עבירה מכוערת. יש בה כדי לערער את שלטון החוק ולהחליפו בשלטון הבריון. מדובר בכרסום הנורמות של החברה. עבירה זו קשה לאכיפה, שכן לא פעם המתלונן צריך לבחור ממי הוא חושש יותר - מהסוחט באיומים או מהתוצאות של הסחיטה. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התנהגות כזו. צודק הסניגור בכך שיש מקרים חמורים יותר מזה שלפנינו. ואולם עקרון ההלימה מכתוב את בדיקתו של כל מקרה על פי נסיבותיו, ולא רק לפי כותרת העבירה. כך נהג בית המשפט המחוזי בענייננו. הטלת שנת מאסר בפועל בגין המעשה אינה מבטאת חומרה יתירה, ותומכת באינטרס הציבורי להילחם נגד תופעה זו"**. (ההדגשה אינה במקור).

בע"פ 2048/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.11.18), נדחה ערעור המערער (נעדר עבר פלילי, הודה במעשיו) על חומרת העונש - 22 חודשי מאסר בפועל שהוטלו על המערער בגין הרשעתו בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא. המערער ונאשם נוסף סיכמו לסחוט באיומים את המתלונן, חייל בשירות סדיר. השניים יצרו קשר במספר הזדמנויות עם המתלונן והורו לו להעביר להם סכומי כסף שונים תוך שאיימו שאם לא יעשה כן יפגעו בו. בפחדו מהם,

המתלון העביר כ 20,000 ₪.

ברע"פ 6473/18 **טשלה נ' מדינת ישראל** (6.11.18), לא ניתנה רשות ערעור לגבי מי שהורשע בסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא, ונדון ל 12 חודשי מאסר בפועל. מעובדות המקרה עלה כי אשת חברו של המבקש קעקעה שני קעקועים במכון בבעלות המתלון. לאחר מכן הביעה אשת החבר חוסר שביעות רצון מאחד הקעקועים ולאחר שניסיונות לתקנו לא צלחו, אמרה לעובדי המכון כי "זה לא יגמר ככה" וכי בעלה "עברין". בעקבות זאת, המבקש הגיע יחד עם חברו ואשתו, ושישה נוספים למכון שם המבקש דרש מהמתלון לשלם לאישה פיצויים בגובה 50,000 ₪ ואמר לו "היום אני באתי לסגור עסקה. או שאתה משלם או שאתה תיפגע".

בע"פ 3672/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.11.7), נדון עניינו של מי שהורשע בסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא וסיפא ונדון ל 9 חודשי מאסר בפועל. המערער איים על המתלון בפגיעה ברכושו, במשפחתו ובו עצמו, וביקש מהמתלון להעביר לידיו סכומי כסף ולרכוש עבורו טפסים של הגרלות ספורט. הסחיטה השתרעה על פני כחודשיים וכתוצאה מהמעשים המתלון העביר למערער כ 30,000 ₪. המערער הודה, ושירות המבחן המליץ על עבודות שירות. בית המשפט העליון כאמור דחה את הערעור, תוך שצוין ביחס לעבירת הסחיטה באיומים כי "**העבירה מכוערת ומערערת בכללותה על שלטון החוק. היא פוגעת ביציבות ובתקינות החיים בחברה. חשובה מכך הפגיעה בפרט, בחירותו, כבודו ונפשו. כמובן, על בית המשפט להכיר במדרג הקיים בעבירות מעין אלה. דווקא על פי אמת מידה זו, נראה כי עונש מאסר בפועל בן תשעה חודשים מהווה עונש מקל ומתחשב**".

בעפ"ג (מחוזי ת"א) 41929-11-12 **מדינת ישראל נ' דוח** (6.2.13), קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה על קולת עונשו של המשיב, שהורשע בסחיטה באיומים, והעמידו על 12 חודשי מאסר בפועל חלף 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות שהוטלו עליו בבית משפט השלום. באותו מקרה סחט המשיב אדם אותו שדד מספר שנים לפני כן. הסחיטה התרחשה לאחר שהמשיב השתחרר ממאסרו בגין השוד ובעקבות דרישת "פיצוי" מצד המשיב.

16. נשוב לענייננו -

17. לאור נסיבות ביצוע העבירה, מדיניות הענישה הנוהגת ומידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, מקובלת עלינו טענת המערערת כי היה על בית המשפט קמא לקבוע מתחם גבוה יותר. במסגרת הערעור אנו לא נדרשים בהכרח לקבוע את מתחם העונש ההולם, אך על פני הדברים היה מקום לטעמנו למתחם שהרף התחתון גבוה מ 9 חודשים.

18. זאת ועוד, לטעמנו לא היה מקום להטיל על המשיב עונש על הרף התחתון של המתחם שנקבע, גם אם היה לרף זה מקום. לנאשם עבר פלילי, ועל אף שאין מדובר בעבירות עם זיקה ישירה לעבירות דנן, הוא ריצה בעברו, בשנת 2013, מאסר לתקופה של 7 חודשים. לחובתו 3 הרשעות קודמות בעבירות סמים כאשר ההרשעה האחרונה היא מחודש 12/2017. צודקת המערערת כי לא הונח בעניינו אופק שיקומי או טיפולי ולמעשה לא הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. לא נעלמו מעינינו הודאת המשיב והחיסכון בזמן השיפוט, הנסיבות האישיות שצוינו לעיל, תקופת המעצר והעובדה שעברו הפלילי אינו מכביד באופן יחסי. ואולם, שיקולים אלה היו צריכים להוליך למסקנה שיש להשית עונש באזור השליש התחתון של המתחם ולא מצאנו כי הם מצדיקים להטיל על הנאשם עונש המצוי על הרף התחתון, גם בהנחה והיה מקום למתחם שנקבע.

19. משום ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את העונש כאשר מתקבל ערעור המדינה, מצאנו כי יש להחמיר בעונשו של המשיב ולהעמידו על 12 חודשי מאסר בפועל.

20. עוד מצאנו להורות על שינוי המאסר על תנאי שנקבע. בגזר הדין נקבע כי הנאשם ידון ל 9 חודשי מאסר על תנאי ל 3 שנים, והתנאי שנקבע היה שלא יעבור את העבירה בגינה הורשע. אנו מורים על כי במקום האמור לעיל התנאי יהיה בהקשר לעבירת אלימות כפי שיובהר להלן.

21. **סוף דבר**, אנו מורים על קבלת הערעור וקובעים כי במקום 6 חודשי מאסר בפועל, המשיב ירצה 12 חודשי מאסר בפועל ועוד יום אחד, וזאת החל מיום מעצרו - 7.7.20; ולגבי רכיב המאסר על תנאי, ידון הנאשם למאסר לתקופה של 9 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא כי לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע; ומאסר לתקופה של 4 חודשים למשך 2 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון (ויובהר - איומים בכלל זה).

ניתן היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

ש. מנדלבום, שופט

ג. ציגלר, שופטת

י. ליפשיץ, שופט
[אב"ד]